Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 4 (635) * Joi 23 ianuarie 1958
8 pag. 30 bani

Iubesc matematica

La început nu-mi plăcea matematica. Mi se părea grea și mă plictisea grozav. Cînd mă certa mama, îi răspundeam: „Lasă, mămico, am să trăiesc eu și fără matematică." O întîmplare însă m-a făcut să îndrăgesc această materie. Era toamnă, o zi posomorîtă. Mă trezesc că mă cheamă tata: „Du-te la bunicu' și cere-i restul de la cumpărăturile pe care ni le-a făcut la tîrg!" Am plecat. Taica-mare făcuse cumpărături de 500 lei în total, dintre care o parte oprise dînsul, o parte o dăduse unchiului meu Ion, iar o parte îi dăduse tatei. Și dînsul susținea că n-are să mai dea nici un rest. Am început să socotesc: împărțiri, scăderi, adunări, dar la rezultatul egal cu restul cerut de tata tot n-am ajuns: Unde mai pui că, după socoteala făcută de mine, îl scoteam tot pe tata dator.

— Du-te, mi-a zis taica-mare, și adu-mi încă 14 lei de acasă.

Ce era să fac? M-am dus. Nu vă mai spun cum m-a primit tata. Atunci am scos din buzunar hîrtia pe care făcusem socotelile și am luat-o de la capăt. De data aceasta însă m-am concentrat mai mult. La sfîrșit am zîmbit mulțumit. Tata trebuia să mai primească 45 de lei. Am alergat la taica-mare. Dînsul s-a arătat neîncrezător. Dar cînd i-am demonstrat punct cu punct, a început să rîdă.

— Așa făcusem și eu socoteala. Și a scos din buzunar o hîrtie pe care își notase toate cheltuielile.

Asta e doar o mică întîmplare. Mi-am dat seama însă că matematica e necesară pretutindeni. O casă, construirea unui pod, o cale ferată, un vapor, totul se bizuie pe matematică. Chiar și muzica e legată de matematică, ca să nu mai vorbim de necesitatea ei în viața de toate zilele, așa cum o dovedește și întîmplarea povestită mai sus.

CORNEL MICILICA
Școala de 7 ani
Măgura-Ploiești

CALCULATOARE ELECTRONICE ...DE BUZUNAR

Marea dezvoltare a calculului matematic, necesitatea lui crescîndă pentru marile realizări tehnico-științifice, a determinat pe oameni să construiască mașini mecanice de calculat.

Mașinile capabile să efectueze un mare număr de calcule sînt de obicei enorme și ocupă săli imense. O asemenea mașină are pînă la 4-5000 de tuburi și cîntărește aproximativ 12 tone. In schimb, mașina efectuează 16.666 adunări și scăderi sau 2.192 înmulțiri pe secundă. Dacă socotim că o persoană exersată poate efectua cel mult 1000 de operațiuni pe zi, constatăm că o asemenea mașină înlocuiește munca a cel puțin 300.000 de calculatori.

In ultimul timp au fost însă construite și mașini electronice mici, capabile să rezolve un mare număr de probleme diferite. Astfel, o mașină electronică de calcul a fost montată într-un avion, unde înlocuiește cîțiva „piloți automați". La începutul zborului mașina pilotează avionul, apoi ea poate fi întrebuințată pentru rezolvarea unor probleme specifice de navigație aeriană. Indicațiile aparatelor (înălțime, unghiul de curs, viteză etc.) sînt introduse în mașina electronică în mod automat, la fiecare zecime de secundă. In acest timp, mașina dă și rezultatul calculelor. Calculatorul electronic e foarte mic, volumul lui fiind de-abia cît al unui televizor obișnuit.

13 1 20 5 13 1 20 9 3 1

Mașină de scris electrică

Incetineala scrisului a constituit din totdeauna o frînă, deoarece creierul lucrează mai repede decît creionul sau mașina de scris.

Printre minunile la care contribuie în primul rînd matematica, se numără o invenție făcută recent de inginerul francez Albert Ducrocq. In urma unor îndelungate calcule matematice, el a dat o soluție deosebit de interesantă acestei probleme, inventînd un aparat pe care l-a denumit „Electrostyl". Iată cum se scrie la această mașină: dactilografa se așază în fața unei table mici, pe care plimbă, fără să facă nici un sgomot, un fel de creion legat de un fir electric. Placa este făcută din material izolat și are un număr de contacte mici care corespund diferitelor litere.

Creionul alunecă ușor și repede peste aceste puncte bune conducătoare de electricitate și trimite astfel impulsuri electrice care acționează — prin intermediul unor relee electromagnetice — o mașină electrică de scris. Viteza de scriere este mai mare chiar decît debitul vocal cel mai rapid. Imediat ce dictarea s-a terminat, se poate scoate din mașină textul dactilografiat cu îngrijire.

5 MINUTE *bătaie de cap*

Comandantul unei cetăți din evul mediu a dispus pe cei 32 de ostași din gardă după schema din figură. El i-a anunțat că va face un control foarte sever, ca nu cumva vreun ostaș să-și părăsească postul. „O să fie foarte ușor — adăugă el — deoarece nu voi avea decît să număr ostașii de pe fiecare zid exterior al cetății (cetatea avea formă de patrat). Pe fiecare latură trebuie să găsesc 9 oameni".

Chiar în seara zilei următoare, un ostaș isteț a trimis 4 colegi la culcare și totuși, la controlul făcut, pe fiecare zid al cetății se aflau cîte 9 soldați.

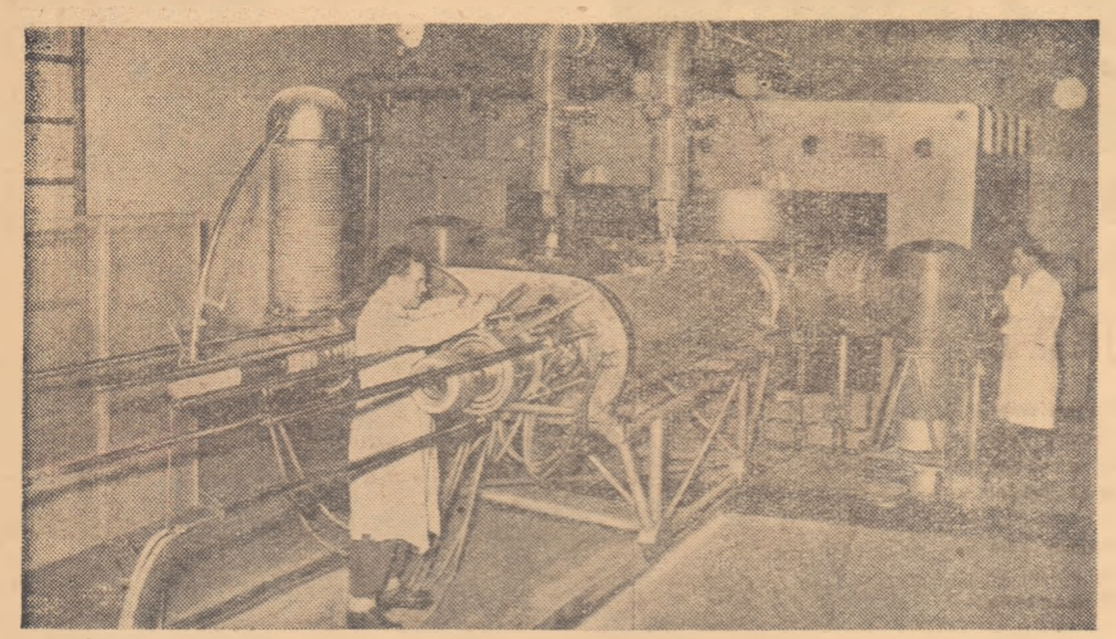
In a treia noapte, au mai plecat 8 soldați, rămînînd numai 20; totuși pe fiecare zid se puteau număra cîte 9 soldați.

Știți cum au fost dispuși oamenii în ambele cazuri? Incercați. Nu este greu.

1	7	1
7		7
1	7	1

Folosind drept cheie alfabetul, găsiți titlul acestei pagini înlocuind cifrele cu litere.

CICLOTRONUL ROMINESC

A intrat în funcțiune ciclotronul rominesc, al doilea mare obiectiv al centrului de cercetări nucleare din cadrul Institutului de fizică atomică al Academiei R.P.R.

Alături de reactorul atomic, ciclotronul completează centrul nostru de energie nucleară care va servi diferitelor cercetări științifice în țara noastră.

Reportaj despre:

Un elev cu o anumită mentalitate ...și un altul pe nume Galiș

Instructoarea zîmbește. Îmi spune apoi:

— Să vă povestesc despre Filimon al nost'?

Și începe să mi-l descrie: băiat chipeș, care ar putea să învețe foarte bine, care ar avea mulți prieteni...

— Nu înțeleg: de ce „ar putea să învețe...", de ce „ar avea"?

— Suferă de...

— ...de vreo boală? — o întrerup eu speriat.

— Da, de o boală, mă lămurește un tovarăș profesor. De boala...

★

Zic: ce-ar fi să-l văd și eu? Și-l chitesc pe „Filimon al nost'" într-un colț de curte. E într-un grup de colegi. Discută. Întreabă unul:

— Tu ce zici, Veșar, au fost grele problemele?

Veșar e cel mai bun elev din clasă. Are 10 pe linie. Răspunde:

— Grele! Dar le-am făcut. Tu?...

Cel întrebat n-are cînd răspunde, i-o ia înainte Filimon:

— Eu le-am gătat în zece minute. Ce, alea-s probleme grele? Jucărie!...

Băieții îl privesc așa, într-un anumit fel. Unul bălan, oleacă grăsuț, îi zice:

— Mă Filimoane, mă, iar începi?

★

La ora de algebră, toată lumea-i cu caietele pe bancă. Scoate caietul și Filimon. Profesorul, privindu-i problemele, clatină îngîndurat din cap:

— Prima, bine; a doua... a treia... — hm! „parcă" le-ai greșit.

— Eu? Filimon e indignat. „Eu să greșesc? Dacă eu am greșit, atunci ce-au făcut ceilalți?" pare a spune privirea lui.

Profesorul însă îi cunoaște meteahna și, ca să-i mai facă o „injecție" de vindecare, îl scoate la tablă să facă problemele împreună. Filimon iese țanțoș din bancă; apucă creta și scîrț-scîrț începe să aștearnă pe tablă rezolvarea problemei, așa cum o știe el. Numai că, din cînd în cînd, se aude vocea profesorului atrăgîndu-i atenția:

— Nu minus y, ci plus. Așa! Și 5-ul ăla n-are semn în față, deci e cu plus...

Poate că așa, o pricepe și Filimon că e nevoie să te gîndești, nu să te sumeţești așa, dintr-odată.

În recreație, instructoarea îmi șoptește:

— Uite, îl vedeți? Cînd Filimon al nost' s-o lecui de îngîmfare — și-l lecuim noi, n-aveți grijă, să vedeți numai ce băiat s-o face. Cel puțin ca Veșar Traian!

— Dar poate că nu strică numai el... — fac eu.

— Da, și părinții sînt de vină: îl laudă, îl cred eminent... Nu de puține ori l-am lăudat și noi! Și uite că fumurile astea îl cam îneacă acum pe Filimon.

Pe lîngă noi, copiii ies la soare, în curte. Din fugă, un bucălău trage de codițe o pionieră. Fata însă se face că nu-l vede. Îmi spune:

— Asta-i Galiș: așa-i el zburdalnic...

— Numai atît? o întreb. Obraznic, nu?

★

La plecare, m-am gîndit: „Ce-ar fi ca la sfîrșit de an să viu iarăși pe la Curtici?" Și tot singur, mi-am răspuns: „De, mai știi? Poate că Filimon și-o călca pe inimă, n-o mai fi îngîmfat, și atunci — de ce n-aș scrie despre el un reportaj... pozitiv?

...S-au despre Galiș. Parcă ce, el nu ar putea să devină un pionier bun la învățătură, liniștit?"

...Dar pînă în iunie, mai curge apă pe Mureș. Să vedem.

Șt. ZAIDES

CE E NOU IN SAT LA NOI

LUMINA, RADIO

...Acum să-ți spun ce e nou în comuna noastră. De curînd s-a introdus lumina electrică, gaze și difuzoare. E tare plăcut să stai seara la gura sobei, într-o cameră luminoasă și să asculți un cîntec care-ți place.

— Parcă toată oboseala îți trece, spun atunci părinții noștri.

De la centrul de radioficare Boldești, se transmite în fiecare zi un program bogat. Cînd va fi gata și Căminul cultural, comuna noastră va fi și mai frumoasă.

VASILESCU Șt. ION
cl. a VII-a
comuna Pleșa, regiunea Ploiești

In Topraisar

Corespondez cu mulți copii și aproape tuturor le-am povestit cum arată comuna mea natală — Topraisar.

Și mereu am lucruri noi, pentru că mereu se schimbă și înfățișarea comunei. Topraisar are acum gospodărie colectivă, („Infrățirea") și un S.M.T., care sînt fruntașe. Satul este colectivizat în întregime. Cooperativa de la noi ne aprovizionează cu de toate.

Nu de mult a început să se construiască o școală pentru copiii tătari, care se va deschide în curînd. In centru se lucrează o clădire mare — Căminul cultural, care va fi gata de-abia la primăvară.

...Și, mă rog, ce să vă spun, comuna își schimbă fața în fiecare zi. Ba o nouă casă de gospodar, ba un gard nou sau o stradă pietruită.

MOGOȘ ADRIANA
comuna Topraisar, regiunea Constanța

Clădirea de la răscruce

In Ibănești, la răscruce, unde altădată se adunau sătenii și discutau, azi se înalță o clădire mare, care se vede cale de o poștă. Este spitalul comunal.

Incă de la începutul construcției, pionierii au venit să lucreze alături de părinții lor. Au alcătuit un „lanț" și au transportat astfel cărămizile pînă sus, pe schelă, ușurînd munca zidarilor. Acum, de cîte ori trec pe lîngă această clădire, ea îmi amintește că și pionierii de la noi au dat un mic ajutor.

500 de ore muncă voluntară. E ceva!...

MATEI AUREL
instructor de pionieri
comuna Ibănești, raionul Reghin
regiunea Aut. Maghiară

Valea Sîmbetei

Masivul Făgăraș se întinde pe o lungime de 90 km între Valea Oltului (Turnu Roșu) și masivul Pietrii Craiului, avînd cea mai sălbatecă și minunată creastă stîncoasă din patria noastră. Iarna, cînd vîntul suflă pe înălțimi cu o viteză de 80-120 km pe oră, drumul este aproape impracticabil, cei care se încumetă să facă ascensiuni, sînt duși de viscol ca niște frunze. In afara vînturilor năprasnice, gheața ce îmbracă stîncile devine un obstacol greu de învins. Totuși frumusețile iernii sînt de nedescris în Masivul Făgărașului, care atrage pe amatorii sportului alb al schiului și patinajului, atît de la noi cît și de peste hotare. Aceasta se datorește minunatelor văi de pe versantul nordic al masivului, situate între coamele lungi ce coboară spre Valea Oltului. Valea Bîlii cu lacul Bîlea, unde patinatorii noștri fruntași se antrenează pentru campionate, pantele minunate din căldarea Bîlea și Capra, sînt locuri ideale pentru practicarea schiului de înaltă competiție. Dar Făgărașul închide între stîncile sale una din cele mai pitorești văi din țară: Valea Sîmbetei. Străjuită de brazi falnici, avînd trei terase peste care a trecut cîndva uriașul ghețar care a format, prin eroziune, o căldare superioară, unică prin sălbăticia și măreția ei, Valea Sîmbetei este poate cea mai interesantă din Făgăraș.

In căldarea superioară, la ieșirea spre creastă, se află o spărtură uriașă, tăiată în stîncă, numită „Fereastra mare a Sîmbetei" străjuită de un turn stîncos, „Colțul Bolăceni I". (In fotografie.)

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

RADU DRAGOMIR

TABĂRA veseliei

— Ediţie specială! Ediţie specială! A apărut primul număr al gazetei „Tabăra veseliei"! Citiţi comunicatul conducerii taberei şi marile descoperiri ale lui Rică detectivul.

Dar ce e „Tabăra veseliei"? Unde apare?

Vă rog, iertaţi-mă, aşa e, voi n-aveţi de unde să ştiţi. Aţi pus pe drept cuvînt această întrebare. Cei care au fost însă în tabăra de iarnă de la Sinaia ştiu... „Tabăra veseliei" a fost doar gazeta taberei şi apoi cîţi n-au scris în paginile ei! Să scoţi o gazetă care să apară zilnic nu-i deloc un lucru uşor. Redactarea materialelor cere multă trudă, multă alergătură „pe teren". Dar de nimic nu-ţi pasă atunci cînd vezi cu cîtă nerăbdare este aşteptată apariţia „Taberei veseliei".

Imi pare foarte rău că nu pot să vă înfăţişez fiecare gazetă aşa cum a fost redactată. Pentru acest lucru mi-ar trebui mult spaţiu. Totuşi, în rîndurile ce urmează, am să vă reproduc cîteva articole.

(„Tabăra veseliei" nr. 2)

Dragă Ghiuri,

Cu toţii sîntem bucuroşi că cei 12 ani ai tăi i-ai împlinit în prima zi de tabără. Cel mai frumos dar ţi l-au făcut acei care te-au trimis aici să-ţi petreci zilele vacanţei cît mai plăcut. Noi, cei din detaşamentul din care faci parte şi tu, îţi dorim ani mulţi, mulţi şi fericiţi.

Prietenii tăi din Bucureşti

N.R. — Dragă Ghiuri, aflînd cu bucurie această veste, redacţia „Tabăra veseliei" îţi urează ani mulţi şi succese în activitatea pionierească.

(„Tabăra veseliei" nr. 4)

Cicerone Theodorescu în mijlocul nostru

Dimineaţă de iarnă cu soare. Ca de obicei, veselie şi tinereţe. In club e cald, iar pionierii nerăbdători aşteaptă pe iubitul poet Cicerone Theodorescu.

. . . .

Intrebările nu mai conteneau.

— Care a fost prima dumneavoastră poezie? Dv. aveţi copii? Cum îi cheamă? Sînt pionieri?

— Cînd veniţi la Iaşi? Dar la Timişoara?

Cornel Artenie din Vaslui a citit o poezie.

— Bine, Cornel, să încerci să-ţi scrii mereu impresiile în versuri. Să citeşti mult şi vei reuşi să scrii poezii.

Dar timpul a trecut repede. A venit momentul cînd a trebuit să ne luăm rămas bun de la Cicerone Theodorescu. Inainte de plecare, l-am rugat să scrie cîteva rînduri în gazeta noastră.

„Mi-a făcut o mare plăcere întîlnirea cu pionierii din tabăra Sinaia şi le doresc tot mai multe succese la învăţătură şi la joacă.

Cicerone Theodorescu"

(„Tabără veseliei" nr. 11)

Impresii din tabără

Chiriac Laurenţiu din Iaşi: In nici o tabără în care am fost nu mi-am petrecut atît de minunat zilele vacanţei. A fost multă veselie în tabăra noastră şi niciodată n-am să uit excursiile, concursurile sportive şi jocurile. Le mulţumesc din toată inima celor care ne-au creat aceste minunate condiţii în tabără.

Măcelaru Adina din Bucureşti: Zilele petrecute în tabără au fost pentru mine cele mai minunate zile petrecute vreodată. Nu-i voi uita nicicînd pe tovarăşii instructori care s-au îngrijit atît de mult de noi.

Burcă Otilia — comuna Smîrdioasa: Cînd am să mă întorc acasă, am să le povestesc tuturor pionierilor din unitatea pe care o conduc despre zilele minunate petrecute în Tabăra veseliei.

RADU POPA

Atenţiune, colective de redacţie ale gazetelor de perete!

Vă prezentăm azi

ANCHETA SAPTAMINII

cu subiectul: „GAZETELE DE PERETE".

Profitînd de faptul că la Palatul pionierilor din Bucureşti a avut loc, de curînd, o consfătuire cu colectivele gazetelor de perete, am stat de vorbă cu cîţiva pionieri.

Floarea Ştefania, Şcoala nr. 176, unitatea nr. 5; GAZETA DE PERETE A UNITATII AJUTA COLECTIVELE DE CONDUCERE ALE DETAŞAMENTELOR

Colectivul de conducere al unităţii a constatat, la un moment dat, că mulţi dintre preşedinţii de detaşamente nu ştiu să-şi facă programele de activitate cultural-educativă. Era şi firesc. Abia fuseseră aleşi. Colectivul de redacţie al gazetei de perete a unităţii a primit însărcinarea să-i ajute.

După ce am chibzuit bine, ne-am gîndit să folosim experienţa preşedinţilor mai vechi. Ei au scris articole prin care au arătat cum se procedează la alcătuirea unui program şi cam ce trebuie el să cuprindă. In curînd, toate detaşamentele au avut programe bune de activitate.

Grecea Mihai, Liceul I. L. Caragiale, unitatea nr. 7; GAZETA TREBUIE SA AIBA ŞI O INFAŢIŞARE FRUMOASA.

Unii spun: „Dacă articolele sînt bine scrise, toată lumea le citeşte". Nu-i adevărat. Noi am observat asta pe propria noastră piele. Corespondenţii ne-au scris uneori articole foarte frumoase şi le-am pus la gazetă. Nimeni nu le-a citit însă. Ne întrebam: „de ce?" Am luat aceleaşi articole, le-am transcris, am pus titluri şi desene frumos colorate şi a doua zi era... înghesuială la gazetă.

Asta nu înseamnă că, dacă un articol prost e frumos împodobit, cititorii vor avea o părere bună despre el.

Fruchtenberg Mihaela, detaşamentul nr. 5 CE ESTE MAI PRESUS, AMBIŢIA TA SAU ONOAREA CLASEI?

Acesta este titlul unei rubrici pe care am înfiinţat-o la gazeta detaşamentului şi care are o poveste a ei.

In clasa noastră sînt două pioniere, prietene. Una dintre ele nu prea învăţa bine. Prietena ei s-a gîndit atunci să-şi facă lecţiile împreună. Imediat, cea care nu învăţa bine a început să ia note mari. Ce vreţi se întîmplă! Există şcolari care învaţă mai bine împreună cu alţii. Poate că hărnicia colegului le dă ghes şi lor să nu mai zăbovească să-şi termine lecţiile la timp. In sfîrşit noi ne-am bucurat, pentru că pioniera despre care vă vorbeam era singura din detaşament cu note slabe şi, fireşte, o elevă slabă nu poate face cinste detaşamentului.

Intr-o zi, cele două prietene s-au certat, nu şi-au mai făcut lecţiile împreună şi iar au apărut note slabe în catalogul clasei noastre.

Am încercat în fel şi chip să le împăcăm. Cea care se încăpăţînase era eleva bună. Atunci a apărut primul articol din rubrica de care vă vorbesc. Toată lumea a înţeles că ambiţia ei dăunează întregului detaşament. A înţeles şi ea lucrul acesta şi s-a împăcat. Notele rele au dispărut iar din catalog şi a fost recîştigată o prietenie.

De atunci la rubrica asta atunci cînd e cazul apar articole în care se pune întrebarea Ce e mai presus, ambiţia ta sau onoarea detaşamentului?

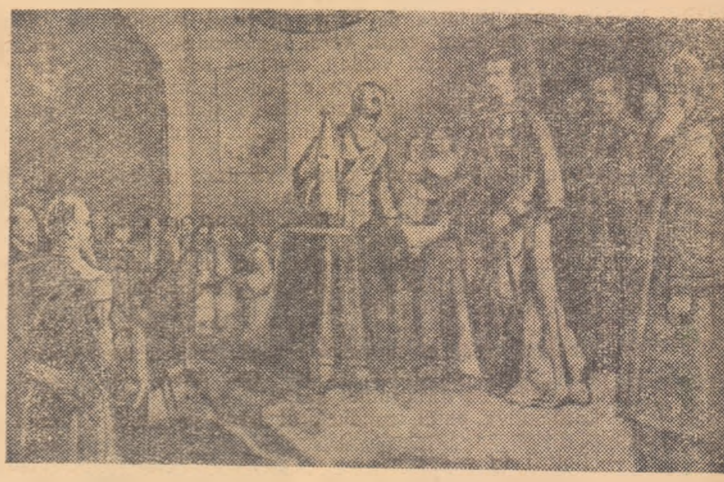
Simionescu Mihai, Şcoala nr 115, unitatea nr. 13. *CONCURS PENTRU CELE MAI BUNE ARTICOLE;*

La gazeta unităţii, cît şi la gazetele detaşamentelor, se scria puţin, iar articolele erau slabe. Ne-am sfătuit ce să facem. Era clar că situaţia aceasta se datora faptului că nu avem corespondenţi buni. Cineva a venit atunci cu ideea: „Să facem un concurs"

Peste puţin timp, concursul a avut loc. S-au făcut premieri, iar cele mai bune articole au apărut la gazetele de perete. In felul acesta am descoperit pe cei care scriu frumos şi i-am făcut corespondenţii noştri. Acum, vă închipuiţi, avem din belşug articole, şi încă articole bune.

A. WEISS

24 IANUARIE, ZIUA UNIRII

Depunerea jurămîntului a lui Alexandru Ion Cuza cu ocazia alegerii sale ca domnitor al Principatelor Unite.

Pictură de V. ŞTEFAN

MOŞ ION ROATA... PE SCENĂ

— Haideţi măi, ce mai aşteptaţi, gata? întrebă grăbit Florea.

— Ia vezi, cum şade barba? Semăn?

— Dar mie? se amestecă în vorbă Caţăr Ion, dintr-a V-a B. Sînt sau nu un adevărat Ion Roată?

—Ei hai, că vă stă bine la toţi. Putem începe!

Decorul înfăţişează o casă frumoasă, acoperită cu şiţă, avînd în spate o grădină mare. Pe un jilţ, în mijlocul gloatei de „ţărani", şade „boierul".

— Ei, oameni buni, vedeţi? S-a dus Moş Ion şi n-a putut face treaba singur; dar cînd v-aţi mai dus cîţiva în ajutor, treaba s-a făcut cu mare uşurinţă. Aşa şi cu Unirea, oameni buni! Unirea face puterea!... Ei, acum cred c-aţi înţeles şi răsînţeles!

— Ba eu unul, să iertaţi dumneavoastră, cucoane, încă n-am înţeles, răspunse Moş Ion... Nu vă fie cu supărare; dar de la vorbă şi pînă la faptă e mare deosebire... iar de la bolovanul dumneavoastră am înţeles aşa: că pînă acum, noi, ţăranii, am dus fiecare cîte o piatră mai mare sau mai mică pe umere; însă acum sîntem chemaţi a purta împreună, tot noi, opinca, o stîncă pe umerele noastre...

Cele ce au urmat vă sînt desigur foarte cunoscute. Aşa că nu vreau să vă mai spun decît că această cunoscută povestire va fi „reînviată" în aceste zile de către pionierii de la Şcoala de 7 ani nr. 9 din Iaşi, care au dramatizat-o. Au avut grijă — cred că v-aţi dat seama încă de la început — şi de costume.

Iar în ziua de 24 ianuarie, în afară de această dramatizare şi de festivalul artistic pe care-l vor da în sala Căminului cultural din cartier, la monumentul lui Alexandru Ion Cuza din Piaţa Unirii din Iaşi, vor fi depuse flori...

EMIL DOBRESCU

Cîteva minute în tovărășia lui RAJ KAPOOR

Pe cine n-a impresionat trista poveste a micului vagabond? Cine n-a fredonat minunatele melodii ale filmului „Vagabondul"? Cine n-ar fi dorit să poată discuta vreodată cu cunoscutul său interpret, care a făcut să vibreze și inimile cele mai tari? L-am întîlnit la 14 ianuarie 1958 în hollul hotelului „Carpați" din Orașul Stalin.

Raj Kapoor, împreună cu soția sa, se aflau în fața mea. Am început prin a face prezentările:

— Sînt de la ziarul „Scînteia pionierului" și v-aș ruga să-mi acordați cîteva minute.

— Cu plăcere. De la „Scînteia pionierului", zici? Este un ziar pentru copii? m-a întrebat maestrul.

— Exact. Este într-adevăr exact, i-am răspuns. Și cu verva și buna-i dispoziție inegalabilă, m-a prins de mînă și a spus: „Trăiască copiii și gazetarii lor!" Și, pentru că singur a adus vorba de copii, folosesc prilejul și-mi formulez următoarea întrebare:

— Vă plac copiii?

Plin de căldură, de dragoste, mi-a răspuns pe un ton care m-a impresionat:

— Grozav! De-altfel trebuie să mărturisesc că povestea micului vagabond m-a cucerit încă în faza de idee, m-a „robit" pînă la terminarea definitivă a filmului. Și eu sînt tată de copii.

— Vă place țara noastră? m-am grăbit să-i mai pun o întrebare.

— E drept, clima e puțin cam rece în acest anotimp, dar inimile oamenilor voștri sînt în schimb atît de fierbinți, că ne încălzesc și pe noi, cei neobișnuiți cu clima voastră. Cît despre peisaje, sînt pur și simplu cucerit.

Nu puteam respecta — deși așa îmi propusesem — planul interviului meu. Intrebările îmi veneau de-a valma, repede.

— Filme pentru sau despre copii veți mai face?

— Fără îndoială. Dar deocamdată n-am nimic precis. Te asigur însă că, atunci cînd voi isprăvi un film pentru copii, mă voi gîndi la copiii din Romînia. Și un zîmbet plin de duioșie îi umplu fața, luminîndu-i parcă mai mult, ochii să verzi, frumoși.

Și, deși nu mă puteam hotărî să mă despart de minunatul meu interlocutor, trebuia să plec totuși, ținînd seama de oboseala lui.

— Cîteva cuvinte pentru cititorii gazetei noastre care vă cunosc atît de bine, care vă iubesc și vă cîntă melodiile filmului „Vagabondul".

Mi-a luat caietul și stiloul din mînă și le-a întins soției sale. Apoi i-a dictat cîteva cuvinte, pe care le-au semnat împreună. Ele înseamnă traduse în limba romînă:

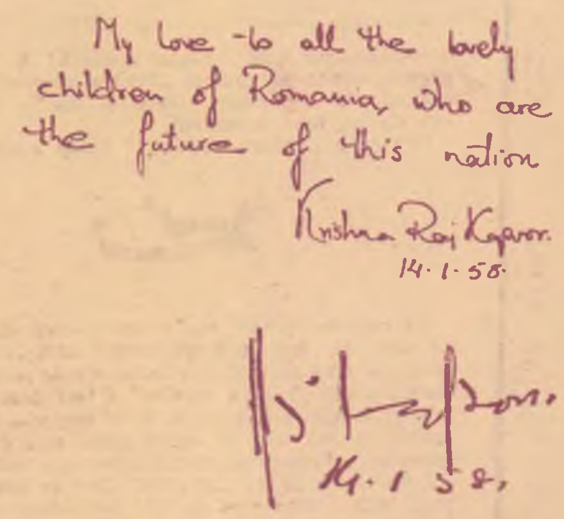
„Dragostea mea, tuturor copiilor dragi din Romînia care sînt viitorul acestei națiuni".

(Vezi facsimilul de mai jos).

Sînt în viața fiecărui om clipe nespus de frumoase.

Această prea scurtă discuție cu Raj Kapoor a fost pentru mine o asemenea clipă.

N. SCHIBINSCHI

FRANCISC MUNTEANU

În tabără

Gara mică foifotea de lume. In jurul stîlpilor de lemn, se încolăceau, verzi, ghirlandele de brad. Pe peron vedeai soldați, asudînd sub greutatea ranițelor pline, bărbați cărînd geamantane mari, femei cu rochii înflorate făcînd semne cu batista trenurilor care ieșeau din gară, încet, pufăind bătrînește.

La stînga a tras trenul care îi va duce pe copii în tabără. E împodobit cu frunze de arțar, cu drapele și cu flori. Străbat din el frînturi de cîntece sau de rîs vesel.

Jos, lîngă scara unui vagon, s-au oprit doi prieteni. Ionel și Sandu. Gheorghe Ștefan, tatăl lui Ionel, venise să-i petreacă.

Gheorghe era un om înalt, lat în spate, cu ochii albaștri, veseli și cu vocea groasă. Trebuie să ai voce groasă, puternică, să te faci auzit la lingouri, cînd se dă drumul șarjei.

Locomotiva pufăi, conductorul trecu pe lîngă ei:

— Poftiți în vagoane!

Gheorghe îi îmbrățișa:

— Ei, noroc bun, flăcăilor. Se întoarse spre Ionel:

— Ai de toate, tinere? De pe scara vagonului, Ionel se scotoci în buzunare. Briceagul, fluierul și creionul erau la locul lor. Lipsea numai batista. Acum își aduse aminte: o uitase pe masă.

— Mi-am uitat batista, spuse oarecum încurcat.

— Se poate? Tata scoase din buzunar batista lui, mare cît o față de masă. Așa, împăturită, părea o cărțulie

— Poftim, spuse. Să ai grijă de ea. Mi-a dat-o maică-ta de ziua mea. Amintire, clipi el din ochi.

Trenul porni... la început greoi, apoi din ce în ce mai repede. Au rămas la geam, privind orașul care se îndepărta. Casele deveneau tot mai mici, turlele se subțiau, parcul nu mai era decît o pată depărtată și verzuie. In zadar s-au silit să vadă școala lor. Orașul părea o îngrămădeală de cutii de chibrituri, peste care soarele revărsa, acum spre asfințit, o puzderie de raze, ca o ploaie de aur.

Era aproape noapte cînd au ajuns. Coborîră buluc, curioși să vadă totul. Nici nu simțeau răcoarea nopții de la munte.

Drumul alb, pietruit, străjuit de stîlpi albi, șerpuia printre brazi, ridicîndu-se în serpentină spre vîrf, unde într-o poiană se înalță tabăra. Cînd au ajuns aproape, s-a auzit cîntecul vesel, argintiu și cunoscut al goarnei.

Ionel a dat raportul. Pînă la sosirea detașamentului de la Timișoara și de la Craiova, a fost numit el responsabilul grupei de la Caransebeș.

Sandu rămase pironit locului.

De ce?

Tot timpul, în tren și încă de acasă, înainte de plecare, se gîndise cum va organiza el totul, dacă-l vor numi. Și era sigur că au să-l numească, doar fusese premiantul clasei. Și acum, dintr-odată, toate se duc pe gîrlă. N-avea nimic cu Ionel, erau cei mai buni prieteni, dar numirea asta nu era pe dreptate.

După cină, s-au așezat pe iarba rece, în apropierea focului. Flăcările mari, roșii și înalte, răspîndeau o aromă plăcută, de crengi de brad. Luceau fețele și cămășile albe ale pionierilor. Sandu rămase gînditor, obrajii îi ardeau de căldură. Se simțea obosit, o toropeală plăcută îl cuprinse. Atunci simți cum o mînă i se puse pe umăr și întorcîndu-se îl văzu pe Ionel care ținea un carnet în mînă.

— Ce e?

— Sandule, uite ce cred eu. Am vorbit și cu tovarășul instructor. Ar fi bine ca tu să fii responsabil cu ordinea și curățenia. Nu vezi ce urît e prin curte? Plin de frunze, de crengi... Vorbește cu Petrașcu și formați o grupă.

Sandu nu-i răspunse. A înghițit în sec, simțind cum i se împurpurează obrajii. Asta l-a durut așa de tare, că nu găsi nici un cuvînt să-i spună.

Dar Ionel n-a observat nimic, s-a dus mai departe cu carnețelul în mînă, oprindu-se lîngă alt pionier.

„Nu m-aș fi așteptat la asta, se gîndi Sandu. Niciodată... De ce vrea să-și bată joc de mine? Responsabil cu ordinea în curte... adică măturător... Și știa cît de bine desenez. Mă putea propune pentru gazeta de perete sau pentru orice altă muncă mai curată..."

Se culcă cu inima grea, oftînd.

Dimineața au ieșit devreme, să vadă răsăritul soarelui. De sus, de printre trunchiurile brazilor, se lăsau leneșe brume alburii.

Mergeau voioși, strigînd, respirînd adînc aerul tare de munte. Sandu rămas la urmă, se uita morocănos în stînga și în dreapta. Drumul urca mereu, de sub picioare se rostogoleau cu zgomot mărunt sute de pietricele. In frunte mergea Ionel. Vorbea aprins cu Costin.

O clipă Sandu se gîndi că n-a făcut nimic pentru curățenia curții. E totuși o sarcină, chiar dacă nu face de el.

„E timp și după ce ne întoarcem".

Spre răsărit cerul se aprinse. Apărea soarele.

Pionierii îl salutară cu strigăte prelungi. Ecoul le răpea și le împrăștia înmulțite prin văi.

Deodată, așa cum mergea, fără să se uite în nici o parte, Sandu alunecă. O piatră rotundă îi fugi de sub picior. Dădu un strigăt scurt. Simți o împunsătură ascuțită în genunchi, apoi nimic.

Deschise ochii. Era întins la marginea drumeagului, pe un smoc de iarbă înaltă. Sub degete simți cîteva furnici speriate. Toți îl înconjurau.

— Te doare?

— Nu-i nimic, trece.

— Mai multă spaimă. Gîndiți-vă, să-ți fugă pămîntul de sub picioare... Și Anghel începu să rîdă. Mai mult să-i dea lui Sandu curaj.

Privi în jur. Erau toți, afară de Ionel. Asta îl duru foarte mult. Mai mult decît lovitura de la genunchi. Doar au fost totdeauna prietenii cei mai buni. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Ionel, el ar fi stat alături, l-ar fi ajutat.

Se ridică într-un cot să-și privească genunchiul.

Era înfășurat bine cu o batistă mare: un bandaj în toată regula. O privi cu luare aminte. Da, o recunoștea: era batista cea mare a tovarășului Gheorghe.

— Unde e Ionel? întrebă cu voce înceată.

— A fugit pînă jos, în tabără, după doctor... Era să cadă și el, așa era de grăbit, îi răspunse Costin.

Sandu închise ochii: din nou simți că i se îmbujorează obrajii.

★

Trecuseră cîteva zile

— Salut voios de pionier!

Sandu stătea în fața lui Ionel, îl privea drept în ochi.

— Curtea e curățită, spuse serios. Apoi pufni în rîs.

— Lună, adăugă.

Asta era o vorbă de-a lor.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc și-l apără de tigrul Shere-Khan. Ajutat de ursul Ballo și de pantera Baghera, Brotăcel începe să învețe obiceiurile și graiurile felurilor vietuitoare. Maimuțele îl răpesc pe Brotăcel și îl ascund în groapa cu cobre. Îndrumați de vulturul Kil, Ballo, Baghera și Kaa îl găsesc pe copil și o luptă grozavă se încinge cu maimuțele. Copilul e salvat. El află că în haită se pregătește înlăturarea lui Akela și prinderea lui Brotăcel de către tigrul Shere-Khan. Pentru a lupta împotriva lor, Brotăcel se înarmează cu „floarea roșie" — focul și îl pedepsește pe tigrul Shere-Khan. Dar viața în junglă devine primejdioasă pentru Brotăcel.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

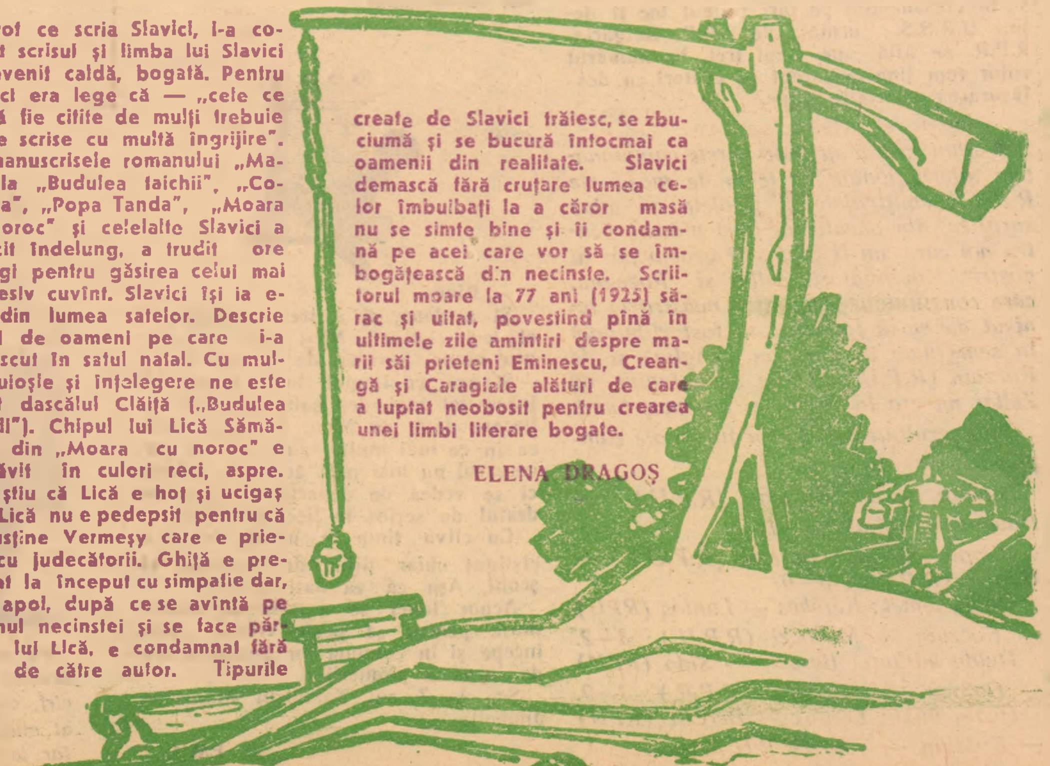

I. SLAVICI

Slavici îl cunoscuse pe Eminescu la Viena dar serbarea de la Putna i-a unit și i-a legat prieteni pentru toată viața. În anul 1870 se împlineau 400 de ani de la întemeierea mănăstirii Putna. Eminescu și Slavici au îmbrățișat cu bucurie ideea de a face o serbare națională la mormîntul lui Ștefan cel Mare. Cei doi pe atunci studenți și-au pus tot sufletul pentru pregătirea serbării. S-a hotărît ca la această serbare să se facă și un congres al studenților din întreaga țară. Eminescu fu numit secretar, iar Slavici președinte. Mai mult de 1600 de invitați luară parte la acea serbare. Slavici spuse cuvîntul de deschidere, începu ospățul, apoi delegații se retraseră pentru a începe congresul studenților proiectat cu același prilej. Eminescu și Slavici erau pentru realizarea unității culturale (Transilvania inclusiv Bucovina se aflau sub imperiul Austro-Ungar). Limba romînă era împestrițată de tot felul de neologisme. Fuseseră propuse mijloace pentru curățirea limbii: conferințe publice, reviste literare, biblioteci populare ieftine etc. De-aici înainte Eminescu și Slavici aveau să lupte toată viața pentru aceste idealuri. Eminescu l-a ajutat pe Slavici în rostirea literară a vorbelor. Slavici era originar din Șiria — sat din apropierea Aradului. Eminescu citea tot ce scria Slavici, i-a corectat scrisul și limba lui Slavici a devenit caldă, bogată. Pentru Slavici era lege că — „cele ce au să fie citite de mulți trebuie să fie scrise cu multă îngrijire". La manuscrisele romanului „Mara", la „Budulea taichii", „Comoara", „Popa Tanda", „Moara cu noroc" și celelalte Slavici a muncit îndelung, a trudit ore întregi pentru găsirea celui mai expresiv cuvînt. Slavici își ia eroii din lumea satelor. Descrie tipuri de oameni pe care i-a cunoscut în satul natal. Cu multă duioșie și înțelegere ne este redat dascălul Clăiță („Budulea taichii"). Chipul lui Lică Sămădăul din „Moara cu noroc" e zugrăvit în culori reci, aspre. Toți știu că Lică e hoț și ucigaș dar Lică nu e pedepsit pentru că îl susține Vermeșy care e prieten cu judecătorii. Ghiță e prezentat la început cu simpatie dar, mai apoi, după ce se avîntă pe drumul necinstei și se face părtașul lui Lică, e condamnat fără milă de către autor. Tipurile create de Slavici trăiesc, se zbuciumă și se bucură întocmai ca oamenii din realitate. Slavici demască fără cruțare lumea celor îmbuibați la a căror masă nu se simte bine și îi condamnă pe acei care vor să se îmbogățească din necinste. Scriitorul moare la 77 ani (1925) sărac și uitat, povestind pînă în ultimele zile amintiri despre marii săi prieteni Eminescu, Creangă și Caragiale alături de care a luptat neobosit pentru crearea unei limbi literare bogate.

ELENA DRAGOȘ

2 MARTIE

ALEGERI DE DEPUTAȚI IN SFATURILE POPULARE

Zilele trecute, pionierii clasei a VI-a B de la Scoala de 7 ani nr. 171 din București au avut o surpriză plăcută: In timpul liber, tov. Aurelia Costea — secretară a Comitetului raional U.T.M Grivița Roșie — propusă candidată în F.D.P. de către cetățenii din circumscripția raională nr. 44 a venit să stea de vorbă cu ei.

Oare există unul care să n-o cunoască?... Aproape mereu tov. Costea vine în școală lor.

Acum însă au discutat mai puțin despre activitatea pionierească și mai mult despre ceea ce se va face în școala sau pe strada lor — precum și despre votare... Aceasta, pentru că nu mai e chiar atît de mult pînă o să le vină și lor rîndul să treacă prin fața urnelor!...

Ne pregătim

In școlile din Orașul Stalin au și început pregătirile echipelor artistice cu programe speciale închinate alegerilor F.D.P.

Am intrat în Școala medie nr. 6, „Ștefan Gheorghiu". Am discutat cu cîțiva pionieri despre una, despre alta și am întrebat și de echipa artistică. Emilia Oniga — așa o cheamă pe interlocutoarea mea — din clasa a VII-a A mi-a spus că echipa artistică a școlii e mare și că a dat și reprezentații în afara școlii.

— Avem și un cor mare care, pe lîngă cîntecele din repertoriu (despre Republică, cîntece pionierești, valsul „Valurile Amurului", valsul preferat al elevilor școlii), își va îmbogăți programul cu cîntece despre alegeri.

Echipa de dansuri se pregătește și ea — repetînd dansurile vechi și învățînd trei dansuri noi.

Iar echipa dramatică repetă scenete și monoloage satirice legate de alegerile din trecut.

Mai avem și o brigadă satirică în școală. Poate vom alcătui un program susținut numai de brigadă. In orice caz, în ziua alegerilor, ne vom afla la una din casele alegătorilor, unde vom prezenta — dorim mult acest lucru — un program frumos de tot.

Asta-i dorința pionierilor și elevilor Școlii medii nr. 6. Să le urăm deci succes!

Ji — JOCUL INIȚIATIVELOR

Pe cînd vorbeam cu tovarășa Ana Ghețea, de la Școala medie mixtă nr. 11 din Rîșnov, despre excursia ce vor s-o facă în cadrul Jocului inițiativelor m-am gîndit că ea va fi o excursie foarte atrăgătoare.

Excursia va avea loc la Poiana Stalin. Pionierii pleacă din Rîșnov, prin Promenada de unde trec în Pădurea Rîșnovului. Aici poposesc — nu ca să se odihnească, ci pentru a organiza un joc. Uitam să spun că din Rîșnov pionierii pleacă împărțiți în două grupuri, care vor fi permanent în întrecere (nu de viteză!).

Drumul lor continuă prin Valea Cristianului. (Aici se opresc pentru jocuri sportive conduse de tovarășul Nicolaie Prip, profesorul lor de educație fizică). Apoi, spre „Cabana vînătorilor", unde organizează „Jocul scrisorilor". In scorburile copacilor se pun scrisori conținînd întrebări legate de locurile văzute, sau de felul acesta: cum se poate ajunge mai repede la cabană? Ce plante au întîlnit în drum? Cîte feluri de copaci au văzut? Grupa cu cele mai multe răspunsuri va fi declarată cîștigătoare și va putea conduce excursia.

După ce se odihnesc la Cabana vînătorilor, pionierii pornesc spre Poiana Stalin, unde vizitează împrejurimile: aici se vor povesti legende legate de locurile respective. Și, după două zile de umblet, întoarcerea acasă. In această excursie vor merge pionierii claselor a V-a—aVII-a; pentru reușita excursiei s-a organizat un grup de pregătire a excursiei, format din cei mai buni pionieri. Ce mai lipsește? Cuvenita urare de drum bun și petrecere frumoasă în excursie.

Sport

Scurte știri

● Iurii Melehov a parcurs traseul El Ghizeh-Suez (130 km) in 3 h 49'10" cîștigînd astfel cea de a VI-a etapă a Turului Egiptului. In același timp cu Melehov au sosit în ordine: Petrov (U.R.S.S.), Kalev (R. P. Bulgaria); Stoltze (R.D. Germană); Arany (R. P. Ungară) și Constantin Moiceanu (R.P.R.). Moiceanu, într-o revenire de formă, a făcut o cursă excelentă. In clasamentul general individual el deține locul 6. In clasamentul pe țări primul loc îl deține U.R.S.S. urmată de R.P. Bulgaria. R.P.R. se află pe locul trei. In numărul viitor vom ține la curent pe cititori cu desfășurarea celorlalte etape.

● *Luni seara au luat sfîrșit campionatele internaționale de tenis de masă ale R.P.R. Semifinalele și finalele au adus surprize, din păcate nu prea plăcute pentru noi care am fi vrut să-i vedem „pe ai noștri" învingători. Zeller și Rozeanu, care constituiau „speranța" noastră la tenisul de masă feminin, au fost eliminate în semifinale de Haydon (Anglia) și de Koczian (R.P.U.). A fost vădit faptul că Zeller nu era în forma ei cea mai bună.*

Iată rezultatele jocurilor finale ale campionatelor:

Simplu femei: Koczian (R.P.U.) — Haydon (Anglia): 3—1.

Simplu bărbați: Berczic (R.P.U.) — Gatner (R.P.R.): 3—0.

Dublu femei: Kerékes — Lantos (RPU) — Koczian — Mozoczi (R.P.U.): 3—2.

Dublu bărbați: Berczic — Sido (RPU) — Gatner — Harasztosi (R.P.R.): 3—0.

Dublu mixt: Lantos — Berczic (RPU) — Koczian — Sido (R.P.U.): 3—1.

E greu!

De cîte ori se ducea acasă la Tolcea Nicolaie, Ionel Barbu din clasa a VII-a îl vedea jucînd șah sau bătîndu-și capul sá dezlege vreo problemă.

— Măi, Ionele, hai, facem o partidă? Il îndemna Nicu, arătîndu-i piesele de șah.

— Nu știu să joc, i-o reteza Ionel.

— Ce vorbă e asta?! Și nici nu vrei să înveți? din toți colegii noștri numai tu...

Nicu o susținea pe-a lui, Ionel se încăpățîna de fiece dată, dar pînă la urmă trebui să accepte.

— De mutat... știu să mut piesele, însă nu știu așa ...nu știu să joc.

— Lasă că nu-i mare greutate...

Incă de la primele mutări, Ionel constată cu bucurie că era cu doi pioni în avantaj... Curînd se ivi și prilejul de a lua și un cal. „Hm, ia te uită ce noroc pe mine!"

— Șah! se auzi vocea lui Nicu la un moment dat.

Ionel înghețase. „Na, uite că pierd partida!" Iși aruncă o dată privirea pe tabla de șah și...observă că regina cu care Nicu îl anunța că e în șah nu era apărată... Pînă la urmă, victoria a fost de partea lui Ionel. Cîștigase prima partidă.

— Hai, mai facem una? zise Ionel entuziasmat.

— Bine...

Și a doua, și a treia partidă tot el le-a cîștigat. Nicu însă nu spunea nimic. Surîdea de fiecare dată...

Și așa, cu timpul, Ionel începu să joace tot mai des șah. Aproape de fiecare dată, cu Nicu. Și cîștiga din ce în ce mai multe, cu toate că adversarul nu mai juca acum în glumă, ci se vedea de departe că gîndește destul de serios la fiecare mutare.

Cu cîtva timp în urmă, Ionel a cîștigat chiar titlul de campion al școlii. Așa că vă dați seama...

Acum Ionel se antrenează foarte mult, pentru că peste cîteva zile începe și în comuna lor Spartachiada de iarnă a pionierilor.

Șc. de 7 ani Tomlozul Mare — Jimbolia.

D. EMIL

MULȚUMESC UZINEI

Dragă redacție,

Prin această scrisoare aș vrea să mulțumesc, în numele detașamentului nostru, uzinei „23 August" din București, care ne patronează școala, pentru grija ce o poartă unității noastre de pionieri. In vacanța de iarnă, de pildă, detașamentul nostru a plecat într-o excursie, trimis de fabrică. Excursia am făcut-o la Orașul Stalin, unde uzinele Ernst Thälmann ne-au găzduit în urma înțelegerii stabilite cu muncitorii de la „23 August". Insuși tovarășul Putinică, directorul fabricii, s-a interesat de acest lucru, așa cum se interesează de noi totdeauna. Chiar în prima seară am vizitat Biserica Neagră. A doua zi, o grupă formată din cei mai buni sportivi dintre noi au plecat pe muntele Postăvarul, iar ceilalți au vizitat fabrica de zahăr „Bod" din Orașul Stalin. Am vizitat și Castelul Bran, iar seara am fost invitați la carnavalul pionierilor, unde am făcut noi cunoștințe. In cea de a patra zi am vizitat serele Codlea, iar în drum spre casă ne-am oprit să vizităm fabrica de hîrtie. In ajunul plecării, am fost și la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann".

In gară, la București, ne așteaptă părinții; am început din primele clipe să le povestim cum am petrecut. Abia așteptăm să vizităm uzinele „23 August", ca să le povestim și muncitorilor impresiile noastre din excursie și să le mulțumim.

EVZICOV WANDA
cl. a VI-a A
Școala medie mixtă nr. 10
„Zoia Kosmodemianskaia"

Pe măsură ce urci pe drumul care duce către vîrf, veșmîntul de zăpadă al muntelui e mai bogat. Iar la cabana Vîrful cu Dor, zăpada e tocmai bună pentru schi. Acesta este și motivul pentru care elevii Școlii medii Nicolaie Bălcescu din București și-au instalat tabăra lor de iarnă la Vîrful cu Dor. Odată tabăra instalată au și început antrenamentele pentru spartachiadă. Și, după cum se vede în fotografie, cei mari ajută pe cei mici.

Tineret eroic

SALTUL

Cum arăta la față Rîba Iermolai, un tînăr lipovean, nu-mi mai amintesc bine. Și nici unde se află n-aș putea să vă spun. Dar o faptă de-a lui stăruie tot atît de proaspătă în mintea mea, ca acum zece ani, cînd s-au petrecut lucrurile. Ne aflam ca brigadieri ai muncii voluntare pe unul din șantierele tineretului. Tăiam Munții Maramureșului, să întindem linie ferată de la Salva pînă la Vișeu.

Odată săpam la tronsonul unui viaduct. Eram cocoțați cam pînă pe la jumătatea muntelui. In adînc, sub noi, vreo șaptezeci de brigadieri cu pikamere, tîrnăcoape și vagonete. Deodată, băgăm de seamă că de pe munte a început să se scurgă un firicel subțire de nisip și pămînt. Știam ce înseamnă asta: așa începeau alunecările de teren. Moartea și pentru noi, și pentru toți cei de jos. De spaimă, în primul moment am rămas înmărmurit, apoi am început să alerg, să ies mai repede din zona periculoasă.

Voi știți cum se fuge de spaima morții? Așa fugeam eu. Aveam senzația că în spatele meu muntele aleargă, se prăvălește și mă prinde. Așteptam ca dintr-un moment într-altul să fiu acoperit, înăbușit, strivit. Din fugă am întors privirea înapoi și l-am văzut pe Riba Iermolai. Era îngrozit și el, dar nu fugea. Striga și făcea desperat semne cu cămașa către brigadierii de jos, care nu știau ce-i așteaptă. Zadarnic. Jos nu se auzea. Pikamerele, tîrnăcoapele, vagonetele vuiau de răsuna valea. M-am oprit și am început să țip și eu: Hei! Fugiți! Avalanșa! Cei de jos munceau și cîntau. Șarpele de nisip și țărînă se îngroșase și se rostogolea ametitor. Copacii au început să troznească și un vuiet surd, înfricoșător, se auzea parcă prin tălpi. Muntele se crăpa. Moartea își întindea brațele reci spre oamenii care cîntau printre pikamere, tîrnăcoape și vagonete.

— Fugi! Fugi! strigă către mine Rîba Iermolai, făcîndu-mi semn cu mîna. Fugi cît mai e timp! Apoi — și astăzi mă cutremur — Rîba Iermolai s-a aruncat în gol, la treizeci de metri adîncime. A căzut pe o movilă de pămînt și a mai apucat să spună:

— Avalanșa, vine avalanșa! apoi a leșinat. Sub dărîmături însă nu a fost prins nimeni.

Șase săptămîni a zăcut Rîba Iermolai la spital, între viață și moarte. Acum cînd, după zece ani, am tăiat din nou Munții Maramureșului (însă de astă-dată cu trenul spre Vișeu), mi-am amintit de Iermolai. Nu mai știu bine cum arăta la față, dar se păstrează proaspătă în amintirea mea îndrăzneața aruncare în gol, săritura prin care Iermolai a salvat viața a șaptezeci de tineri brigadieri.

J. PILNER

„PÎINE ȘI MUNCA!"

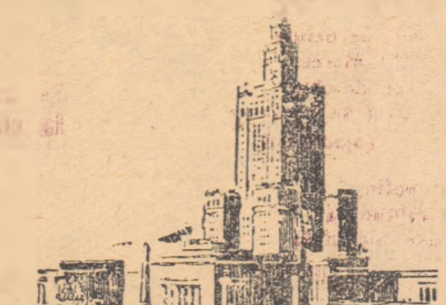
Părinții șomeri, copiii muritori de foame. Ce le-a mai rămas acestor micuți italieni? Au protestat scriind pe zidurile orășelului natal: „Pîine și muncă! Trăiască pacea!"

VARȘOVIA

La 17 ianuarie, anul acesta, se împlinesc treisprezece ani de la eliberarea Varșoviei de către Armata Sovietică și armata populară a Poloniei de sub groaznica teroare a ocupației hitleriste. In timpul războiului fascist nici o capitală n-a avut atîta de suferit, n-a fost atît de distrusă ca Varșovia. Ani în șir, barbarii hitleriști au dărîmat și au dat foc orașului. Cartiere întregi de locuințe au fost prefăcute în scrum. Au sfărîmat totul necruțînd nimic. Monumentele istorice, de artă, comori, nu numai ale poporului polonez ci și ale culturii universale au fost nimicite în urma planului de distrugere a orașului întocmit de comandamentul trupelor hitleriste.

După eliberare, peste cenușa și dărîmăturile războiului, peste urmele focului și ale morții care stăpîniseră orașul vreme îndelungată, poporul liber polonez a început reconstrucția orașului. S-au refăcut și reclădit străzi, cartiere, clădiri istorice, s-au ridicat noi construcții. In Varșovia se înalță astăzi una din cele mai mari construcții ale țării, cum n-a avut orașul pînă acum, impunătoarea clădire a Palatului Culturii.

Inima Poloniei — Varșovia — a fost, în timpul ocupației hitleriste, simbolul rezistenței poporului. Astăzi, Varșovia, care renaște, care se ridică tot mai sus — este simbolul muncii creatoare a întregului popor, liber și unit, ce construiește viața nouă, construiește socialismul.

O „clinică" neobișnuită și niște „medici" ciudați

O poveste de iarnă fără Albă ca zăpada

Ninge. Pe cîmpia de la Titu ninge. Cu fulgi grei și mari. Unde sînt valurile albastre ale cerului de astă vară? Unde sînt unduirile galbene ale întinderilor de grîu și boabele acelea de viață repezite înspre soare, ciocîrliile? Pe cîmpia de la Titu ninge. Cerul pîslos apasă pămîntul jos, jos de tot și, rotindu-se croncane corbii. Zboară greoi dintr-un loc în altul, spărgînd monotonia zării.

Și-n peisajul acesta o sută de oameni — marii meșteri ai holdelor de astă vară — muncesc cu aceeași înfrigurare ca în zilele fierbinți de august, ca tot anul. In Stațiunea de Mașini și Tractoare de la Titu, zăpada și gerul nu au întrerupt nici o clipă activitatea. Ce fac tractoriștii? Doar nu ară zăpada și nu seceră ceața. Atunci?

O „clinică" neobișnuită

Mă conduce Gheorghe Stoica, medicul șef. Imi dă toate explicațiile și amîndoi trecem prin sala mare, plină de fum și vapori de motorină. In „saloanele" mici miroase a acetonă, a cărbuni de forjă și aerul înțeapă nările cu iz de metal încins sau pur și simplu, e rece. „Oficianții sanitari" sînt murdari de sus pînă jos, iar „pacienții" zac fără să scoată nici un cuvînt. Ciudată clinică! Și totuși „bolnavii" vor pleca înzdrăveniți și vor zburda ca atunci cînd erau întru totul sănătoși. Mai bine zis „bolnavele"; căci cele care suportă acest tratament barbar (barbar pentru oameni!), sînt... tractoarele.

Stațiunea are 52. Și, o dată cu venirea iernii, ele intră în revizie. Caii de fier vin sforăind pînă în hala mare și acolo se opresc. Fiecare este pus pe un banc și desfăcut pînă la ultima piesă. Și „medicii" — tractoriștii de astă vară — intră în funcțiune. Un fel de „chirurg" ar fi tînărul acela subțirel, cu mîini din cale afară de vii, Stelian Ionescu, strungarul. In atelierul lui vin piesele care au nevoie să fie cioplite, care și-au pierdut suplețea din pricina deformărilor. Indemînatic, Stelian Ionescu le fixează în mașină și, în cîteva minute, ele sînt „ca de la fabrică".

La fierărie lucrează un „medic" bătrîn, cu ochelari. Brațele tovarășului Tudor Angelescu țin cu putere ciocanul greu și sub loviturile lui fierul îndărătnic se mlădie ca ceara, supunîndu-se priceperii omului.

In sala de montaj, acolo unde mașinile sînt asamblate, lucrează, sub conducerea lui Oprea Constantin, doi dintre cei mai buni tractoriști ai S.M.T.-Titu: Neacșu Dumitru și Nicolaie L. Nicolaie. Tractoarele ies de acolo montate și trec pe bancul de rodaj. Apoi sînt gata pentru campania de primăvară.

După cum vedeți, înlocuind halatul alb cu salopeta mînjită de ulei și saloanele de spital cu halele pline de fum, acești medici îngrijesc și ei bolnavi, de un soi deosebit: tractoarele. Ei duc o muncă îndîrjită, de cele mai multe ori foarte grea, pentru ca să lecuiască mașinile. Iar ele îi vor răsplăti înzecit la primăvară, la vară și la toamnă, pentru grija din iarnă.

(Va urma)

MIRCEA IONESCU

Magazin

ȘTIAȚI CĂ ?

...există o cretă care... cîntă ?

Pînă acum se cunoșteau, ce-i drept, o serie de crete: albă (obișnuită), colorată, uleiată... dar de o cretă care cîntă nu se auzise încă.

Iată însă că în R. F. Germană a fost construită o tablă neagră destinată orelor de educație muzicală. Pe această tablă interesantă sînt montate portative, pe care profesorul scrie notele cu o cretă obișnuită. La atingerea unei note, cu o baghetă, ea emite tocmai sunetul respectiv.

...într-un atelier din New York s-a construit o baterie electrică cît un timbru poștal ? Grosimea bateriei nu depășește 5-6 mm. Electrozii acestei baterii liliputane sînt confecționați din zinc și argint. Mai mică de 16 ori decît cele mai mici baterii folosite pînă acum și montată la un ceasornic de mînă, bateria liliputană îl poate face să funcționeze, fără a fi întors, un an de zile.

...de curînd, din fibre de nylon s-a fabricat o hîrtie deosebit de rezistentă ? Ea nu e sensibilă la lumină, la acțiunea aerului, a chimicalelor, sau a microorganismelor...

De asemeni, pe ea se poate imprima la mașină, se poate scrie cu creionul sau cu cerneală. In prezent, se folosește la confecționarea documentelor importante, la hărți geografice etc.

Glume

Diogene, cunoscutul filozof al Greciei antice, văzînd că un trăgător cu arcul, după multe încercări, nu poate trimite săgeata în țintă, s-a așezat chiar în dreptul el. Oamenii l-au întrebat surprinși:

— De ce ai făcut una ca asta ?

— Mă tem ca săgeata să nu mă nimerească din greșeală

Cînd Cromwell a intrat în Londra, un lingușitor s-a apropiat de el și, dorind să-l flateze, l-a atras atenția asupra mulțimii imense venite să-l întîmpine.

— Te asigur că ar fi venit și mai mulți gură-cască, dacă ar fi fost vorba să mă ducă la spînzurătoare — l-a răspuns Cromwell.

Servitorul marelui scriitor francez Voltaire fiind analfabet, și-a rugat într-o zi stăpînul să-i scrie o scrisoare unor rude care locuiau la țară. Terminînd scrisoarea, Voltaire a citit-o servitorului său și l-a întrebat:

— Vrei să mai adaugi ceva ?

— Da, domnule — a răspuns servitorul. Vă rog să mai adăugați că-mi cer scuze pentru stilul cam neindemînatic în care a fost compusă scrisoarea pe care ați binevoit să mi-o scrieți.

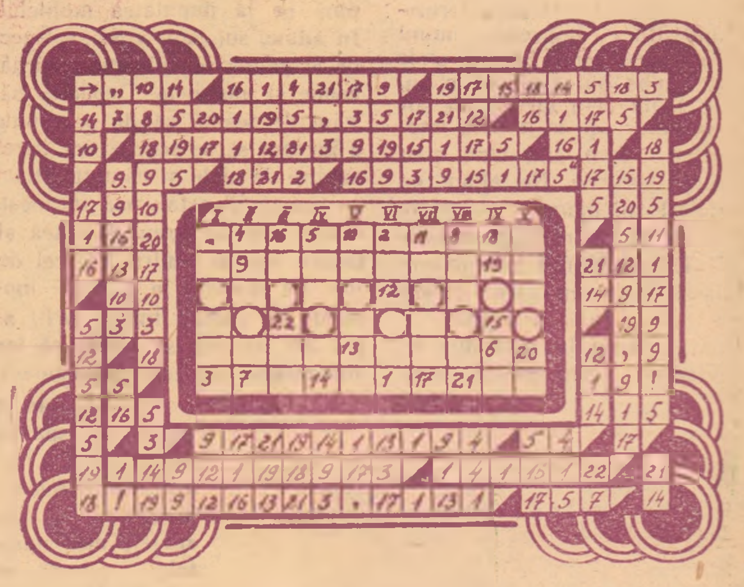

Se spune că Cezar, cînd a coborît pe tărîmul Africii, s-a împiedicat de o piatră și a căzut. Dînd dovadă însă de multă prezență de spirit, el a transformat acest accident, care putea fi interpretat ca un semn rău, într-o întîmplare fericită. Cezar a cuprins cu brațele pămîntul și a spus:

— Africă, te îmbrățișez !

In toiul iernii

I Scriitor, artist sau om de știință, a cărui operă își păstrează importanța de-a lungul veacurilor. II Convorbire între două sau mai multe personaje. III Creație artistică în versuri. IV Substantiv cu aceeași formă pentru ambele sexe. V Pronume de întărire, care se pune pe lîngă un substantiv sau pronume. VI Creație poetică, în versuri, făcînd parte din genul epic, inspirată din tradiția istorică sau populară. VII Opusul seniorului. VIII Autorul lui „Răzvan și Vidra". IX Două sau mai multe versuri dintr-o poezie, care reprezintă de obicei o unitate de versificație. X Compoziție literară de proporții mai mici decît nuvela.

Găsind cele 10 semnificații și așezîndu-le pe verticală în dreptunghiul din centrul jocului, o să observați că unele litere se vor găsi în pătrățele alături de numere. Puneți aceste litere în locul numerelor corespunzătoare din dreptunghiul mare. Dacă n-ați greșit, o să aveți satisfacția să aflați o strofă dintr-o frumoasă poezie a unui clasic romîn. Numele autorului îl veți găsi în cerculețele din centrul jocului.

FETOV IGOR

Primul satelit artificial și-a încetat existența

Primul satelit artificial al pămîntului, lansat la 4 octombrie 1957, a existat ca un corp cosmic timp de 92 de zile. In această perioadă, primul satelit artificial al pămîntului a efectuat 1400 de rotații în jurul pămîntului și a străbătut aproape 60 milioane km., ceea ce este egal cu distanța de la pămînt la Marte în momentul cînd acesta se află mai aproape de pămînt. La 4 ianuarie 1958, primul satelit artificial și-a încetat existența. Observațiile făcute în timpul rotirii sale în jurul pămîntului au permis să se obțină date științifice prețioase despre straturile superioare ale atmosferei și despre legile mișcării sateliților artificiali ai pămîntului.

GHICITORI

Am la geamuri perdeluțe
Dragi îmi sînt ! Mereu
Se închid și se deschid
Chiar atunci cînd nu vreau eu
(pleoapele)

Are ace, cît poftești
Și o haină minunată
Dar nu coase niciodată
(bradul)

Intr-un vîrf de par
Șade oastea unui crai
(Spicul)

PIONIERI, REȚINEȚI:

In școli, la Casele și Palatele pionierilor, la chioșcuri, cereți broșura:

„Stiința și tehnica pentru pionieri și școlari"

In sumar:

BOLIDUL — povestire fantastico-științifică în imagini
Cine va fi căpitan de astronavă ?
Cinci minute în interiorul pămîntului
Emil Racoviță
Valea Cernei
De la basm la realitate
Curiozități științifice
Calendarul naturii
Realizări ale științei și tehnicei sovietice, construcții, chimie distractivă, jocuri, cuvinte încrucișate, umor etc...

Prețul 1,75 lei

COLEGIUL DE REDACȚIE: Albinescu Elena; Bistrițeanu Alexandru: M. Breslașu; B. Caragiale; Călin Marin; B. Grigoriu; Iliescu Constantin; I. Lessen; Valer Novacu; Octav Pancu-Iași; Rusu Maria; Sîrbu Ștefan; A. Weiss și N. Zamfir.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.